

הנס-הטיפש

במרכז הארץ חי בעל חווה ולו שני בנים, כל כך חכמים ונבונים שאפילו חצי מזה היה מספיק. הבנים רצו לחזר אחרי בת המלך אשר הודיעה כי היא תבחר לה לבעל אדם אשר ידע לדבר בחוכמה ותבונה. שני הבנים התכוננו היטב למבחן. הדבר לקח להם שבוע ימים כי הרי היה להם גם ידע מוקדם, וכל אחד יודע כמה הוא חשוב.

אחד מהבנים ידע את כל המילים במילון לטיני ונוסף על כך זכר מילה במילה את הכל מה שנכתב במשך שלוש שנים בעיתון של עיירה שלהם. לא רק זה, אך יכול היה לצטט זאת מהתחלה לסוף ומהסוף להתחלה.

הבן השני היה בקי בחוקי העבודה וידע הכל מה שצריכות לדעת הנהלות איגודים ויכול היה לייעץ בכל הדיונים הממלכתיים. וחץ מזה היו לו כתפיות עליהן רקומים היו פרחים נדירים, כי הוא ידע גם לרקום והיה אומן בתחום זה.

"אני אקבל את בת המלך!" קראו שניהם ואבא שלהם נתן לכל אחד מהם סוס יפה. זה שידע את המילונים קיבל אחד שחור, זה שהבין בחוק סוס לבן. נוסף לכך הם שימנו להם היטב את פינות הפה והשפתיים, כדי שיוכלו לדבר חלק וללא הפרעות. כל אנשי העיירה הביטו כשהאחים עלו על סוסיהם, וביניהם היה גם אח שלישי, כי למעשה לבעל החווה היו שלשה בנים. אלא שאיש לא התחשב בבן השלישי זה כי הוא לא היה מלומד כמו אחיו וכינויו היה "הנס-הטיפש".

"הי!" מה קרה הנס-הטיפש "לאן אתם נוסעים. אתם מקושטים כמו לתערוכה!" "אנו נוסעים לחצר המלך כדי לדבר לפני הנסיכה! לא שמעת את מה שפורסם בכל הממלכה?" והם סיפרו לו את הדבר. "אז אני רוצה גם כן" קרא הנס-הטיפש! אך האחים רק צחקו ויצאו לדרך. "אבא!" קרא הנס-הטיפש "תן גם לי סוס. מתחשק לי להתחתן עם הנסיכה. אם היא

"טיפש" אמר אחד האחים "מה תעשה עם זה?"
"עם העורב? אתן אותו במתנה לנסיכה!"
"כן, כך תעשה!" צחקו האחים.
"הי-הופ! ראו מה יש לי עכשיו. לא כל יום מוצאים דבר כזה בדרך!"
האחים הביטו וראו מה עוד יש לו.
"הנס-הטיפש" אמרו "זו נעל עץ ועוד חסר לה החלק העליון. גם אותו תיתן מתנה לנסיכה?"
"כן, בוודאי!" ענה הנס-הטיפש, והאחים צחקו והמשיכו בדרכם.
"הי-הופסהה! הנה אני!" קרא הנס-הטיפש "זה עוד יותר טוב. באמת! זה משהו נהדר! אין מה לדבר! היא תשמח מאוד, הנסיכה!"
"מה איתך? זה הרי חופן בוך מהתעלה."
"אכן, כך זה!" אמר הנס-הטיפש "ועוד מהסוג הטוב ביותר. תראו איך הוא נוזל בין האצבעות!" והוא מילא את כיסיו בבוץ.
האחים הריצו את סוסיהם, עד שאבק התרומם וחצץ הדרך התפזר לכל הכוונים. וכך הם הגיעו לשער הבירה כשעה לפני

תבחר בי או אם לאו, אקח אותה בכל זאת!"
"הפסיק לדבר שטויות!" קרא אבא "לא אתן לך סוס. אינך יודע לדבר, אינך יודע לבנות משפט כמו שצריך. לא, אחיך הם בחורים שונים לגמרי!"
"אם כך" אמר הנס-הטיפש "אם אינני יכול לקבל סוס, אקח את התיש שלי. הוא הרי שייך לי, ויוכל לשאת אותי."
אחרי שאמר כך, עלה על התיש, לחץ בעקבים על בטנו ורכב כך דרך הרחוב הראשי כמו רוח סערה.
"הי-הופ!" זו הייתה רכיבה! "הנה אני בא!"
קרא הנס-הטיפש ושר חזק עד ששמעו אותו בכל העיר.
האחים רכבו באיטיות לפניו. הם היו צריכים לחשוב טוב איך יציגו את דבריהם ואת חכמתם לפני הנסיכה.
"הי" קרא אחריהם הנס-הטיפש "ראו מה מצאתי על הדרך!"
והוא הראה להם עורב מת, אותו הרים מהאדמה.

ולמכור ברחובות העיר. זה היה איום ונורא
וחוץ מזה הבעירו אש בתנור עד שלהט ממש.
"חם מאוד כאן!" אמר האח הראשון.
"נכון! אבא שלי מטגן היום תרנגולים צעירים!"
אמרה בת המלך.
"הו" לתשובה כזו הוא לא היה מוכן ולא ידע
כלל להשיב דבר חכם יותר אלא רק "הו".
"לא שווה כלום" קראה הנסיכה "החוצה!"
כעת נכנס האח השני. "חם נורא כאן!" אמר.
"נכון, אנו מטגנים היום תרנגולים צעירים"
אמרה בת המלך. "מממה איך?" אמר
והכתבים רשמו "מממה- איך?" "לא שווה
כלום" אמרה הנסיכה "הוציאו אותנו מכאן!"
כעת נכנס לאולם הנס-הטיפש, כשהוא רוכב
ישר על התיש שלו. "וי, הרי חם פה מאוד!"
אמר.
"נכון, אני מטגנת היום תרנגולים צעירים"
אמרה בת המלך.
"הה, זה יפה!" ענה הנס-הטיפש "אז אולי
תרצי לטגן לי גם את העורב?"
"ברצון" ענתה הנסיכה "אבל במה נטגן אותו."

הנס-הטיפש. במקום הזה כל המחזרים סודרו
בשש שורות, כל אחד קיבל את המספר שלו,
ועמדו בצפיפות כזו שלא יכלו להניע את
זרועותיהם. וטוב היה הדבר, כי הרי היו
מתחילים לריב ולהיאבק רק בגלל כך שאחד
התקדם יותר מהשני.
אנשי הבירה עמדו בהמוניהם סביב ארמונו
של המלך, כדי לראות את המחזרים של
הנסיכה.
המחזרים נכנסו זה אחרי זה לאולם, אלא
שכל אחד שנכנס השתק מרוב פחד
והתרגשות.
"זה לא שווה כלום!" קראה הנסיכה "זרקו
אותו מכאן! החוצה!"
בסוף הגיעה תורו של האח אשר ידע את כל
המילון הלטיני בעל פה, אך הוא שכח את
הכל כאשר עמד להיכנס. מרצפות הרצפה
הדהדו, בתקרה של האולם הייתה מראה
גדולה, כך שהוא ראה את עצמו עומד על
הראש. ליד כל חלון עמדו רשמים שכתבו כל
מה שנאמר, כדי לפרסם למחרת בעיתון

אין לי כאן סיר או מחבט.
"או, זה דווקא יש לי" אמר הנס-הטיפש "הנה
כלי בישול נהדר", והוא הוציא את הנעל
הישנה ושם את העורב פנימה.
"זו ממש ארוחה שלמה" אמרה בת המלך
"אבל מאין ניקח את הרוטב?"
"זה יש לי בכיס!" אמר הנס-הטיפש "יש לי כל
כך הרבה שאוכל לתרום מזה" ושפך בוץ
מכיסו.

"זה מוצא חן בעיניי" אמרה בת המלך "אתה
יודע לדבר, ויודע לענות, ואותך אני רוצה
לבעל! אבל דע לך, כי כל מילה שאנו אומרים
או אמרנו קודם, נרשמת בדיוקנות ומחר
תתפרסם בעיתון? ראה, ליד כל חלון עומדים
שלושה כתבים וגם אחד כתב-על זקן עומד
שם, וכתב-על הזקן הזה הוא הגרוע ביותר, כי
הוא לא מבין כלום!" היא אמרה זאת על מנת
להפחיד את הנס-הטיפש. הכתבים נבהלו וכל
אחד טפטף כתם דיו על הרצפה.

"אא, זה אלה האדונים!" אמר הנס-הטיפש
"אז לכתב-על מגיע הטוב ביותר!" הוא הפך

את הכיסים שלו וזרק בוץ ישר בפנים של
כתב-העל.

"זה עשית יפה!" אמרה הנסיכה "אני לא
הייתי יודעת לעשות זאת, אבל עוד אלמד!"
וכך הנס-הטיפש נעשה למלך, זכה באישה
ובכתר, וישב על כס המלכות.
כל זאת קראנו בעיתון רטוב של כתב-העל
והעורך שלו. על כן זו אמת לאמיתה.